גמ׳ טפח טפח ומחצה בעי כיון דרחב לקבל טפח אידך חצי טפח מלבין ליה בטינא משהו מהאי גיסא ומשהו מהאי גיסא וקיימא אמר רבה בר רב הונא קורה שאמרו צריכה שתהא בריאה כדי לקבל אריח א ומעמידי קורה אין צריכין שיהיו בריאין כדי לקבל קורה ואריח ב ורב חסדא אמר אחד זה ואחד זה צריכין שיהיו בריאין כדי לקבל קורה ואריח אמר רב ששת ג הניח קורה על גבי מבוי ופרס עליה מחצלת והגביה מן הקרקע שלשה קורה אין כאן מחיצה אין כאן קורה אין כאן דהא מיכסיא מחיצה אין כאן דהויא לה מחיצה שהגדיים בוקעין בה ד ת״ר ד קורה היוצאה מכותל זה ואינה נוגעת בכותל זה ה וכן שתי קורות אחת יוצאה מכותל זה ואחת יוצאה מכותל זה ואינן נוגעות זו בזו ו פחות משלשה אין צריך להביא קורה אחרת שלשה צריך להביא קורה אחרת ז רבן שמעון בן גמליאל אומר פחות מד׳ אין צריך להביא קורה אחרת ארבע ח צריך להביא קורה אחרת ט וכן ב׳ קורות המתאימות לא בזו כדי לקבל אריח ולא בזו כדי לקבל אריח אם מקבלות אריח לרחבו טפח אין צריך להביא קורה אחרת ואם לאו צריך להביא קורה אחרת רשב״ג אומר אם מקבלת אריח לארכו שלשה אין צריך להביא קורה אחרת ואם לאו צריך להביא קורה אחרת היו אחת למעלה ואחת למטה ר׳ יוסי בר׳ יהודה אומר י רואין את העליונה כאילו היא למעלה ואת התחתונה כאילו היא למעלה ובלבד שלא תהא עליונה למעלה מכ׳ אמה ותחתונה למטה מעשרה אמר אביי ר׳ יוסי בר׳ יהודה סבר לה כאבוה בחדא ופליג עליה בחדא סבר לה כאבוה בחדא דאית ליה רואין ופליג עליה בחדא דאילו ר׳ יהודה סבר למעלה מעשרים ור׳ יוסי ברבי יהודה סבר בתוך כ׳ אין למעלה מכ׳ לא: ר׳ יהודה אומר רחבה אע״פ שאינה בריאה: מתני ליה רב יהודה לחייא בר רב קמיה דרב רחבה אע״פ שאינה בריאה א״ל אתנייה רחבה ובריאה והאמר ר׳ אילעאי אמר רב ח רחבה ארבעה אע״פ שאינה בריאה רחבה ארבעה שאני: היתה של קש כו׳: מאי קמ״ל דאמרינן רואין היינו הך מהו דתימא במינה אמרינן שלא במינה לא אמרינן קמ״ל: עקומה רואין אותה כאילו היא פשוטה: פשיטא קמ״ל כדרבי זירא דאמר ר׳ זירא ט היא בתוך המבוי ועקומיתה חוץ למבוי היא בתוך עשרים ועקומיתה למעלה מעשרה היא למעלה מעשרה ועקומיתה למטה מעשרה רואין כל שאילו ינטל עקומיתה ואין בין זה לזה שלשה אין צריך להביא קורה אחרת ואם לאו צריך להביא קורה אחרת הא נמי פשיטא היא בתוך מבוי ועקומיתה חוץ למבוי איצטריכא ליה מהו דתימא ליחוש דילמא אתי לאמשוכי בתרה קמ״ל: עגולה רואין אותה כאילו היא מרובעת: הא תו למה לי סיפא איצטריכא ליה כל שיש בהיקפו ג׳ טפחים יש בו רחב טפח מנא הני מילי א״ר יוחנן אמר קרא [1] ויעש את הים מוצק עשר באמה משפתו עד שפתו עגול סביב וחמש באמה קומתו וקו שלשים באמה יסוב אותו סביב והא איכא שפתו שפת רב פפא שפתו שפת פרח שושן כתיב ביה דכתיב [2] ועביו טפח ושפתו (י) כמעשה כוס פרח שושן אלפים בת יכיל והאיכא משהו כי קא חשיב מגואי קא חשיב (כ) תניא (ל) רבי חייא ים שעשה שלמה היה מחזיק מאה וחמשים מקוה טהרה מכדי מקוה כמה הוי ארבעים סאה כדתניא [3] ורחץ (את ו) בשרו) במים

גמ׳ מבוי שהוא גבוה לקורה בטינא ממרח בטיט בזיפות מלא מגבב מכאן וכנגדו מכאן ומשוה אותה לקורה. מלבין לשון לבנים: **ומעמידי קורה** אין צריכין שיהו בריאין לקבל קורה ואריח אלא כדי לקבל אריח בלבד דהא לא יהבי אריח עלה ובקורה הוא דבעינן בריאות כי היכי דתיכוד היכר מעליא לבל מעמידיה לא תלי ליכרכי בדילהו: **אחד זה ואחד זה.** קורה בעינן בריאות דאריח ומעמידיה בעו בריאות דקורה ואריח: **מתניתא.** להיות מחיצה לייפות כח התירו ה: **שהגדיים נוקעין בה.** הואיל וגובהה שלשה הוי מחיצה תלויה ואינה מתרת: **המתאימות.** שהשכיבן זו אצל זו כמו תאומים: **אחת למעלה ואחת למטה.** וכיון שמיכסה כדי לקבל אריח זו אצל זו אלא שאחת מעמידים [שלה] גבוהים משל חבירתה וגבוהים ממנה: **רואין את העליונה כו׳.** עד שיהא זו אצל זו בשוה: **למעלה מעשרים אמה.** מן הקרקע למיין שם הכשר קורה: **ואת התחתונה למטה מי׳.** שמוך לקרקע: **דחיים ליה רואין.** (ג) נמי כתבוה למאי בממני רואין אותה כאילו היא של מתכת: **הייגו דך.** דתניא בריישא רחבה אע״פ שאינה בריאה מה היה מועיל לה שתהא בריאה אם אינה רחבה ד׳ טפחים: **בריאה כמינה ממרין.** שרגיל להיות בשותו הסיון בריאה כגון קורה של עץ כי אינה בריאה נמי ממרין רואין כאילו היא בריאה אצל של קש ושל קנים לאינה בריאה במינה אימא לא ממרין רואין: **פשיטא.** להכא נמי ממרין רואין דמאי שנא הא מדקתני: **משפתו עד שפתו.** חללו שלו לבד עובי דופנותיו עשר אמות וכתיב וקו שלשים באמה יסוב אותו מלמה לכל אמה רוחב בעיגולה אימא שלא תהא עליונה למעלה מכ׳ אמה ותחתונה למטה מעשרה: **ורבי יהודה אומר.** ק״ל אלא מעתה כשהיו שני מבואות זה למעלה מזה ומחיצה של קורה ביניהן ואין בין מבוי למבוי אלא ג׳ טפחים ואין בין קורה לקורה ד׳ טפחים